

ÚTRAVALÓ

||. évf. / 45. sz.

Október

Az Imaapostolság szándékai:

Egyetemes: Hogy az újságírókat munkájuk végzése során az igazság iránti tisztelet és erős etikai érzék vezesse.

Evangelizációs: Hogy a Missziók Világnapja megerősítse minden keresztény közösségben az Evangélium hirdetésének örömét és felelősségét.

Október 7: Rózsafüzér királynője

Október 8: Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya, Magyarország főpatronája

„Ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez az eperfához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerez meg a tengerben – az engedelmeskedne nektek.”

Október 2.: Évközi 27. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

1. **Hab 1,2-3; 2-4** – „Akinék nem igaz a lelke, az elbukik, de az igaz élni fog hűségéért.”

2. **2Tim 1,6-8. 13-14** – Pál apostol az evangélium bátor hirdetésére buzdít, és arra int, hogy tegyünk tanúságot az Úr mellett, mert Isten bizik bennünk, erre képesek vagyunk a nekünk adott erő, szeretet és józanság lelkével.

3. **Lk 17,5-10** – Jézus a hit erejére, - mely hegyeket képes megmozgatni - hívja fel a figyelmet. A szolgáról szóló hasonlatával pedig arra szólítja fel a tanítványokat, hogy ne csak annyit tegyenek, mint ami a kötelességük, hanem annál jóval többet.

Örömhír

Milyen szépen összecseng Pál levele és az evangélium tanítása. Az erő, a szeretet, a józanság lelke, amit Istentől kaptunk biztosítja számunkra, hogy képesek legyünk többet és többet tenni, bátran

a Krisztusi tanítás szerint élni, tettekre váltani a gondolatokat, melyekkel akár olyan dolgokra is képesek leszünk, ami korábban lehetetlennek tűnő vállalkozásnak tetszett számunkra. A kegyelem erejét szítsuk fel magunkban, működünk együtt Isten szándékaival, fogadjuk be lelkünkbe döntéseit, és akkor az apró, jelentéktelennek látszó történések is elindíthatnak nagy dolgokat.

Mindhárom szónak óriási jelentősége van. Az *erő*, ami inkább lelkierő, mint fizikai, szükséges, hogy a mindennapokban viselni tudjuk nehézségeinket, és ezek ellenére bizalmunkban Isten felé ne rendüljünk meg, sőt ezzel a tőle kapott erővel az Úr Krisztus kereszthordozására emlékezve mi is azzal az alázattal vigyük a magunk keresztségeit, amellyel örömmé változhat Isten döntéseinek befogadása életünkbe. Mert Ő tudja a legjobban mire van szükségünk, ő az aki szívünket a legjobban ismeri. Ereje van a bánatnak, ereje van a szenvedésnek, ereje van magánynak, a kitiszítottságnak. Ezekből a megpróbáltatásokból táplálkozva is meg igyekeznünk kell Isten szemével látni a világot. Meg kell próbálnunk Jézus kezét nem elengedni, gyarló emberi voltunkat a megbocsátás útjára vezetni és az isteni kegyellemmel együttműködve tanúságot tenni róla még akkor is, amikor ez lehetetlennek tűnik. Ehhez pedig a megadatott segítség:

A *szeretet*-nek ereje. A szeretet az, amivel átkarolhatjuk a bánatot, a magányt, a nehézségeket. A szeretet az, amivel Isten is felénk, bűneinkbe vissza-visszaeső emberek felé fordul. A szeretettel karolja át ő is nehéz emberi természetünket, és a szeretetével hisz bennünk, annyira hogy szívünk megérzi: az Isten nélküli élet a legmagányosabb, a legnehezebb, a legbánatosabb élet ezen a földi világon.

A *józanság* ereje olyan méltó eszköz az ember kezében, amivel képessé válik felelősséget vállalni döntéseinek következményeiről. A józanság igazít el a szövevényes, a gonosz által összezavart gondolatok között. Amikor káosz van lelkünkben, nem igazán hozunk jó, és gyümölcsöző döntéseket. A higgadt, józanul gondolkodó ember az, aki tisztán látja tetteinek súlyát, szavainak fontosságát.

Ez a három erő tesz bennünket képessé arra, hogy kötelességeink teljesítésén túl, a mustármagnyi hitünkkel is olyan óriási dolgokat tegyünk, amivel élő tanúságtételként, mintegy felkiáltójelként álljunk a hitetlen, bizonytalan emberek között.

Mozdítsuk meg a megmozdíthatatlant, indítsuk el az állót, szítsuk fel a hamvadót, változtassuk örömmé a bánatot, gyógyítsuk meg a beteget, fakasszuk mosolyra a könnyeket, varázsoljuk ünneppé a hétköznapokat, s Isten szeretetében való megmaradásra bírjuk azt, akinek szíve megkeményedett. A tennivaló oly sok, a felsorolást még bőven lehetne folytatni. A világ harmóniáját rendbe hozni, törekedni arra, hogy ez az óhajtott harmónia egyáltalán megvalósuljon, megannyi imádságot kíván. Imádkozzunk tehát azért, hogy Isten kegyelmével növekedjen bennünk hitünk ereje, amivel szolgálni tudjuk a ránk bízottakat, Isten dicséretére! Ne legyünk haszontalan szolgák! Tegyük többet, tegyük lehetetlent, hogy lehetőséggé legyen!!!

Hiszek a napban,
akkor is, ha nem süt.
Hiszek a szeretetben,
akkor is, ha nem érzem.
Hiszek Istenben,
akkor is, ha hallgat.

(egy romba dőlt városban, pince falára vésett hitvallás)

I. A szent liturgia természetéről és jelentőségéről az Egyház életében

(A húsvéti misztérium)

5. Isten, aki "minden embert üdvözíteni akar, és azt akarja, hogy eljussanak az igazság megismerésére" (1Tim 2,4) "sokszor és sokféleképpen szólt egykor az atyákhoz a prófétákban" (Zsid 1,1); amikor elérkezett az idők teljessége, elküldte Fiát, a testté lett Igét, a Szentlélek fölmentjét, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek, meggyógyítsa a megtört szívűeket, testi-lelki orvos" és közvetítő legyen Isten és az emberek között. Az Ő embersége ugyanis az Ige személyével való egységben üdvösségünk eszköze volt. Ezért Krisztusban "történt meg az Istennel való megbékélésünk föltétele, a tökéletes engesztelés, és Benne kaptuk meg Isten imádságának teljességét." Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének e művét -- melynek az isteni csodajelek az Ószövetség népében előképei --, az Úr Krisztus teljesítette be főként áldott szenvedésének, a halálból való föltámadásának és dicsőséges mennybemenetelének húsvéti misztériumával, mellyel "halálunkat halálával megtörte és az életet föltámadásával újjászerezte". Mert a kereszten elszenderült Krisztus oldalából fakadt az egész Egyház csodálatos szakramentuma.

(Az Egyház a liturgiában folytatja az üdvözítés művét)

6. Amint tehát Krisztust az Atya küldte, úgy küldte Krisztus is a Szentlélekkel eltelt apostolokat, nemcsak azért, hogy prédikálván az Evangéliumot minden teremtménynek hirdessék, hogy Isten szent Fia halálával és föltámadásával megszabadított minket a sátán Kaporcs, 2016. Október 2.

hatalmából és a haláltól, s átvitt az Atya országába; hanem azért is, hogy amit hirdettek, az üdvösség művét az áldozat és a szentségek által -- melyek körül az egész liturgikus élet forog -- megvalósítsák. Így a keresztségben az emberek Krisztus húsvéti misztériumának részesei lesznek: vele együtt meghalnak, eltemetkeznek és föltámadnak; megkapják a fogadott fiúság Lelkét, "akiben kiáltjuk: Abba, Atya!" (Róm 8,15); és így lesznek igazi imádókká, amilyeneket az Atya keres. Hasonlóképpen valahányszor az Úr vacsoráját veszik, az Úr halálát hirdetik, amíg el nem jön. Ezért mindjárt pünkösöd napján, amikor az Egyház a világ előtt megjelent, "akik megfogadták Péter szavát, megkeresztelkedtek". És állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és a kenyértörés közösségében és az imádságban... Dicsőítették Istent és az egész nép szerette őket" (ApCsel 2,41--47). Ettől kezdve az Egyház sohasem mulasztotta el, hogy a húsvéti misztérium ünneplésére összejöjjen, hogy olvassa azt, "ami az egész Szentírásban róla szólt" (Lk 24,27), ünnepelje az Eucharisziát, melyben "halálának győzelme és diadala megjelenik", s egyben hálát adjon "Istennek elmondhatatlan ajándékáért" (2Kor 9,15) Krisztus Jézusban, "dicsősége dicséretére" (Ef 1,12) a Szentlélek ereje által.

(Krisztus tevékeny jelenléte a liturgikus cselekményekben)

7. E nagy mű végrehajtására Krisztus mindig jelen van Egyházában, kiváltképpen a liturgikus cselekményekben. Jelen van a szentmise Áldozatában, mind a papi szolga személyében, mert "az Áldozatot ugyanaz mutatja be most a papok szolgálata által, aki a kereszten önmagát feláldozta", mind, s leginkább, az eucharisztikus színek alatt. Jelen van erejével a szentségekben, úgyhogy amikor valaki keresztes, maga Krisztus keresztes. Jelen van igéjében, mert Ő maga beszél, amikor az Egyházban a Szentírást olvassák. Végül, amikor könyörög és szoltároz az Egyház, Ő van jelen, aki megígérte: "Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük" (Mt 18,20). Valóban e nagy műben, amely Istent tökéletesen dicsőíti és megszenteli az embereket, Krisztus mindig maga mellé veszi szeretett menyasszonyát, az Egyházat, mely Urának hívja Őt és általa tiszteli az örök Atyát. Méltán foghatjuk föl tehát a liturgiát úgy, mint Jézus Krisztus papi hivatalának gyakorlását, melyben érzékelhető jelek jelzik és a maguk sajátos módján meg is valósítják az ember megszentelését, és Jézus Krisztus misztikus teste, vagyis a fő és a tagok együtt, teljes értékű, nyilvános istentiszteletet mutatnak be. Ezért minden liturgikus ünneplés, mint a pap Krisztus és az Ő teste, az Egyház műve, kimagaslóan szent cselekmény, melynek hatékonyságát az Egyház semmi más cselekedete nem éri el sem jogcím, sem fokozat tekintetében.

A II. Vatikáni Zsinat Sacrosanctum Concilium kezdetű konstitúciója a szent liturgiáról/ részlet /

Október 3,4,5,8: esténként fél 6-tól Litánia a kapolcsi Templomban!

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes